

RICHELLE MEAD

UPÍRSKA AKADÉMIA

MRAZIVÝ BOŽK

KEĎ SA LÁSKA A ŽIARLIVOSŤ STRETNÚ NA ZASNEŽENÝCH SVAHOCH...

UPÍRSKA (24) AKADÉMIA

UPÍRSKA
AKADÉMIA

MRAZIVÝ BOZK

RICHELLE MEAD

slovart

Copyright © 2008 by Richelle Mead

Translation © Soňa Greer 2013

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2013

ISBN 978-80-556-0610-1

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Pre Kat Richardsonovú,
ktorá je veľmi múdra.

VŠETKÝCH RAZ SMŤ DOBEHNE. Ale nie pre všetkých je vždy aj konečnou stanicou. Verte mi, mám to overené.

Na našej Zemi existuje rasa upírov, ktorí sú doslova chodiacce mŕtvolky. Volajú sa strigoji, a ak zatiaľ ešte nie sú súčasťou vašich nočných môr, tak je najvyšší čas. Sú silní, sú rýchli a zabíjajú nemilosrdne a bez zaváhania. Sú tiež nesmrteľní – čo je tak trochu problém, keď ide o to zničiť ich. Existujú na to len tri spôsoby: zabodnutie strieborného kolíka do srdca, odseknutie hlavy a spálenie. Ani jeden spôsob nie je práve ideálny, ale stále lepšie ako nemať k dispozícii vôbec nič.

Svet tiež brázdia aj dobrí upíri. Volajú sa moroji. Sú živí a vyznačujú sa neuveriteľne superskou schopnosťou magicky využívať všetky štyri živly – zem, vzduch, vodu a oheň. (Teda aspoň *väčšina* z nich – k výnimkám medzi nimi sa vrátim ešte neskôr.) Žiaľ, mágiu už príliš nepoužívajú, čo je dosť smutné. Bola by to vynikajúca zbraň, ale moroji sú hlboko presvedčení o tom, že mágia sa má používať výlučne na mierumilovné účely. V ich spoločnosti to platí ako jedno zo základných pravidiel. Moroji sú ďalej zvyčajne vysokí a štíhli a nie príliš dobre znášajú denné svetlo. Ich nadľudsky vyvinuté zmysly – zrak, čuch a sluch – im to však vynahrádzajú.

Oba druhy upírov potrebujú krv. Práve to z nich robí upírov, že áno. Ale moroji pre krv nezabíjajú. Držia si totiž pri sebe ľudí, ktorí im malé množstvá darujú dobrovoľne. Robia to pre-

to, lebo upírie uhryznutie obsahuje endorfíny, vďaka ktorým sa človek cíti fakt neuveriteľne dobre a môže sa od nich stať závislým. Viem to z vlastnej skúsenosti. Takíto ľudia sa nazývajú darcovia a v podstate sú to feťáci závislí od upírieho uhryznutia.

Ale aj tak je tento spôsob, držať si pri sebe darcov, lepší ako ten, ktorý používajú strigoji, pretože tí, ako ste si už zrejme domysleli, pre krv zabíjajú. Myslím, že sa im to dokonca aj páči. Ak moroj zabije svoju obeť počas pitia jej krvi, stáva sa z neho strigoj. Niektorí moroji sa takto dobrovoľne vzdávajú svojich magických schopností a morálky, aby získali nesmrteľnosť. Strigojom sa tiež dá stať z donútenia. Ak strigoj pije krv svojej obete a potom ju donúti napiť sa zo svojej vlastnej krvi... stáva sa z obete nový strigoj. To sa môže prihodiť každému: morojovi, človeku alebo aj ... dampírovi.

Dampíri.

K nim patrí ja. Dampíri sú pololuďia, polomoroji. Ja si to rada vysvetľujem tak, že sme z každej rasy zdedili to najlepšie. Som silná a odolná, tak ako ľudia. Môžem tiež byť na slnku, koľko sa mi len zachce. Ale rovnako ako moroji aj ja mám veľmi dobre vyvinuté zmysly a rýchle reflexy. Výsledkom toho je, že dampíri sú ako stvorení byť ideálnymi bodygardmi, čo väčšina z nás aj je. Volajú nás strážcovia.

Celý svoj doterajší život som strávila prípravou na to, aby som raz mohla chrániť morojov pred strigojmi. Na Akadémii sv. Vladimíra, čo je súkromná škola pre morojov a dampírov, kde mám celý rad špeciálnych predmetov a tréningov. Viem používať tie najrôznejšie zbrane a dokážem tiež ušetriť zopár bombových kopancov. Prebila som chalanov dva razy väčších ako mňa – na hodinách, ale aj mimo vyučeka. Chalani sú vlastne tí jediní, ktorým dávam nakladačku, keďže na mojich predmetoch je dokopy len zopár dievčat.

To preto, lebo hoci dampíri zdedili celý kopec vynikajúcich schopností, jedna nám chýba. Dampíri nemôžu mať deti s ďalšími dampírmi. Ale nechcete odo mňa vedieť prečo. Nie som ani genetička, ani nič podobné. Spojenie človeka a moroja vždy vyprodukuje ďalších dampírov, tak sme vlastne vznikli. No k tomu už teraz až tak často nedochádza, pretože moroji sa skôr držia od ľudí ďalej. Ale vďaka ďalšej genetickej anomálii vznikajú pri zmiešaní morojov a dampírov opäť dampíri. Áno, áno... viem, je to šialené. Každý by si tipol, že z toho bude z troch štvrtín upír-ske bábätko, však? Ale nie. Poločlovek, polomoroj.

Väčšina týchto dampírov prichádza na svet ako výsledok spojenia morojských mužov a dampírok. Morojky preferujú plodenie morojských detí. A to zväčša znamená, že morojskí muži majú aférky s dampírkami a potom sa vyparia. Zostáva po nich kopec slobodných dampírskych matiek a práve preto sa potom z mnohých strážkyne nestávajú. Dávajú totiž prednosť výchove svojich detí.

Strážcami sa teda stávajú zväčša len chlapi a iba zopár dievčat. Ale tie, ktoré sa rozhodnú chrániť morojov, berú svoju prácu naozaj vážne. Dampíri sú na morojov odkázaní, lebo bez nich by nemohli ďalej plodiť deti. Jednoducho ich *musíme* chrániť. A navyše... je to ušľachtilé poslanie. Strigoji sú zlí a neprirodzení. Nemajú právo zneužívať nevinných ľudí. Dampíri, ktorí sa pripravujú na úlohu strážcu, majú toto vrývané do mozgu od momentu, keď začnú chodiť. Strigoji sú zlí. Morojov treba chrániť. Strážcovia tomu veria. Ja tomu verím.

A jednu morojku chcem ochrániť viac ako kohokoľvek iného na svete: moju najlepšiu priateľku Lissu. Je to morojská princezná. Moroji majú dvanásť kráľovských rodín a ona je jedinou žijúcou členkou rodiny Dragomírovcov. Ale okrem toho, že je Lissa moja najlepšia priateľka, vyznačuje sa ešte niečím iným.

Spomínate si, keď som povedala, že každý moroj ovláda jeden zo štyroch živlov? Zdá sa, že Lissa ovláda živel, o ktorom donedávna ani nikto nevedel, že vôbec existuje: duch. Celé roky sme si všetci mysleli, že sa jej magické schopnosti proste nevyvinú. A potom sa okolo nej začali diať zvláštne veci. Napríklad, všetci upíri majú schopnosť mentálnej manipulácie, vďaka ktorej dokážu druhým nanútiť svoju vôľu. U strigojov je táto schopnosť veľmi silná. U morojov je slabšia a navyše aj zakázaná. U Lissy sa však táto schopnosť rozvinula v takmer rovnakej sile ako u strigojov. Stačí, keď sklopí mihalnice, a ľudia urobia, čo len chce.

A to ešte ani zďaleka nie je to najsuperskejšie, čo dokáže.

Už som spomenula, že nie pre všetkých je vždy smrť konečnou stanicou. Ja som, mhm, ja som jednou z nich. Žiaden strach – nie som strigojka ani nič také. Ale raz som už naozaj zomrela. (Neodporúčam to.) Stalo sa to vtedy, keď sa auto, v ktorom som sa viezla, zošmyklo z vozovky. Pri nehode som zomrela ja, Lissini rodičia a aj jej brat. Ale v celom tom chaose, bez toho, aby si to vôbec uvedomila, použila Lissa ducha a priviedla ma späť. Dlho sme o tom nevedeli. Vlastne sme ani nevedeli, že duch existuje.

Žiaľ, ukázalo sa, že jeden človek predsa len o ňom vedel. Viktor Daškov, smrteľne chorý morojský princ, prišiel na Lissine schopnosti a rozhodol sa, že ju uväzní a spraví si z nej svoju osobnú liečiteľku – do konca života. Keď som si uvedomila, že ju niekto sleduje, vzala som riešenie do vlastných rúk. Zrežirovala som náš útek zo školy a žili sme medzi normálnymi ľuďmi. Bolo to fajn – ale aj dosť stresujúce, keďže sme boli neustále na úteku. Prešlo nám to dva roky, až kým nás manažment Akadémie sv. Vladimíra nedolapil a nepritiahol nás pred pár mesiacmi späť.

Vtedy Viktor zasiahol naostro; Lissu uniesol a týral, až napokon podľahla a súhlasila s jeho požiadavkami. Okrem toho podnikol aj iné, dosť extrémne kroky – ako napríklad to, keď

na mňa a Dimitriho, môjho mentora, použil kúzlo, vďaka ktorému sme po sebe sexuálne prahli. (K Dimitrimu sa dostanem neskôr.) Viktor taktiež zneužil fakt, že duch spustil u Lissy psychickú labilitu. To sa však ešte nevyrovná tomu, čo urobil svojej dcére, Natalie. V jej prípade zašiel až tak ďaleko, že ju dokonca prehovoril, aby sa zmenila na strigojku a pomohla mu tak zakamuflovať jeho útek. Skončila tak, že ju prebodli. Niežeby preto Viktor, keď ho napokon chytili, prejavil nejaký pocit viny. Čo ma vedie k záveru, že detstvo bez otca, ako to bolo v mojom prípade, nie je až taká tragédia.

Ja však musím Lissu chrániť pred strigojmi, ale aj pred morojmi. O tom, čo dokáže, vie len niekoľko vysokopostavených, ale nepochybujem, že sa tam vonku nájdu aj ďalší Viktorovia, ktorí by ju chceli na niečo využiť. Našťastie však mám špeciálnu zbraň, ktorá mi pomáha pri jej ochrane. Počas tej autonehody jej duch vytvoril medzi nami psychické puto. Dokážem vidieť a cítiť to, čo ona. (Funguje to však len jednosmerne. Ona mňa „necíti“.) Naše puto mi umožňuje na ňu dohliadať a vďaka nemu viem, keď sa dostane do nejakých problémov, aj keď niekedy je to divné, že má človek vo vlastnej hlave niekoho iného. Sme si dosť isté, že duch dokáže aj kopec iných vecí, len ešte nevieme aké.

Nateraz sa však snažím byť čo najlepšou strážkyňou. Keďže sme utiekli, zaostala som v tréningu, a tak som musela absolvovať predmety navyše, aby som všetok ten stratený čas dobehla. Nič iné si na tomto svete neprajem viac ako udržať Lissu v bezpečí. Žiaľ, môj výcvik mi z času na čas komplikujú dve veci. Po prvé, občas konám trochu unáhlene. V sebakontrolle sa mi celkom začína dariť, ale keď ma niečo naštartuje, väčšinou jednu zavalím a až potom zisťujem, komu som vlastne vrazila. Keď sa ľudia, na ktorých mi záleží, ocitnú v nebezpečenstve, potom... nuž, potom pravidlá ignorujem.

Mojím druhým problémom je Dimitri. To on zabil Natalie. Je to totálny mačo. A navyše nevyzerá najhoršie. Okej, vôbec nevyzerá zle. Je supersexi, asi tak, že keď človek kráča po ulici a zbadá ho, prestane vnímať okolitý svet a vtom doňho vrazí nejaké auto. Ale, ako som už spomenula, je to môj inštruktor. A okrem toho má dvadsaťštyri rokov. Oba argumenty by mali stačiť na to, aby som sa doňho nebuchla. Najhlavnejšie je však to, že po Lissinej maturite ju budeme ochraňovať my obaja. Ak by sme sa stále navzájom okukávali, znamenalo by to, že sa nedokážeme sústrediť na ňu.

Zatiaľ sa mi veľmi nepodarilo zbaviť sa svojej náklonnosti k nemu a som si dosť istá, že on je na tom, čo sa mňa týka, rovnako. Navyše, keď sme vtedy podľahli tomu kúzlu žiadostivosti, dostali sme sa spolu fyzicky (teda sexuálne) dosť ďaleko. Viktor nás tým chcel odpútať, aby mohol uniesť Lissu, a aj to zabralo. Bola som pripravená prísť o svoje panenstvo a Dimitri bol pripravený si ho vziať. V poslednej chvíli sme kúzlo zrušili, ale všetky tie spomienky vo mne pretrvávajú a niekedy mi trochu komplikujú život, najmä keď sa mám sústrediť na rôzne bojové pohyby.

Mimochodom, volám sa Rose Hathawayová. Mám sedemnásť rokov a pripravujem sa na to, aby som chránila a za-

bíjala upírov. Som zaľúbená do úplne nevhodného

chlapíka a mojej najlepšej kamoške hrozí, že

sa zo svojej zvláštnej mágie zblázni.

Ale čo, nikde predsa nie je

písané, že stredná škola

bude úplná po-

hodička.

MALA SOM POCIT, že môj deň už ani nemôže byť horší, ale práve vtedy mi moja najlepšia kamarátka povedala, že sa asi zblázni. Znovu.

„Hmm... čo si to povedala?“

Stála som vo vestibule na jej intráku a zohnutá som si naprávala čižmu. Zdvihla som hlavu a mrkla som sa na ňu cez prameň tmavých vlasov, ktoré mi zakrývali polku tváre. Po škole som zaspala, a keďže som nechcela meškať, na česanie mi nezostal čas. Lissa sa pri pohľade na mňa bavila. Samozrejme, jej platinovoblond vlasy boli hebké a dokonalé a padali jej na ramená ako svadobný závoj.

„Povedala som, že mám pocit, že mi tie lieky už tak dobre nezaberajú.“

Vystrela som sa a odhrnula si z tváre vlasy. „Čo to znamená?“ spýtala som sa. Práve okolo nás prechádzali moroji, ktorí sa náhlili buď za priateľmi, alebo na večeru. „Začali sa...“ Stlmila som hlas. „Začali sa ti vracaať tvoje schopnosti?“

Pokrútila hlavou a v očiach som jej zaregistrovala záblesk ľútosti. „Nie, mám síce pocit, že som k mágii ešte *bližšie*, len ju stále nedokážem používať. Ale nedávno som si začala všímať skôr to ostatné, veď vieš ... sem-tam mám zase depku. Nie je to však ani zďaleka také zlé ako predtým,“ rýchlo dodala, keď si všimla ako sa tvárim. Pred tým, ako začala brať tieto lieky,

bola na tom dosť zle. Niekedy sa aj sama porezala. „Len sa to objavuje trochu častejšie.“

„A čo to ostatné? Úzkosť? Bludy?“

Lissa sa rozosmiala a zjavne to nebrala tak vážne ako ja. „Vari si začala čítať učebnice o psychiatrii?“

Mala pravdu, čítala som ich. „Len mám o teba starosť. Ak máš pocit, že lieky prestávajú účinkovať, musíme to niekomu povedať.“

„Nie, nie,“ namietla narýchlo. „Som okej, fakt. Ešte zabera-
jú... len už nie tak dobre. Netreba robiť paniku. To platí hlavne
pre teba – a obzvlášť dnes.“

Jej zmena témy zabrala. Pred hodinou som sa dozvedela, že
budem dnes robiť kvalifikačku. Bola to skúška – alebo skôr po-
hovor –, ktorú museli všetci nováčikovskí strážcovia na Aka-
démii sv. Vladimíra absolvovať v treťom ročníku. Keďže sme
sa minulý rok s Lissou ukrývali, kvalifikačku som zmeškala.
Dnes mám ísť za nejakým strážcom mimo kampusu, ktorý uro-
bí so mnou ten pohovor. Tak dík, že ste ma na to vopred upo-
zornili, kamoši.

„O mňa sa nemusíš báť,“ zopakovala Lissa s úsmevom.
„Dám ti vedieť, ak sa to zhorší.“

„Tak dobre,“ neochotne som súhlasila.

Pre istotu som však nastražila všetky zmysly, aby som cez ne
mohla naplno cítiť naše puto. Hovorila pravdu. Dnes bola po-
kojná a šťastná, takže si nebolo treba robiť starosti. Ale kdesi hl-
boko v jej mysli som vycítila spleť temných, nepríjemných poci-
tov. Nepremohli ju, to nie, ale mali taký istý vplyv ako tie depky
a výbuchy hnevu, ktorými trpela predtým. Bolo to len nepatr-
né, ale dosť na to, aby sa mi to nepáčilo. Nechcela som to tam.
Pokúsila som sa dostať do nej ešte hlbšie, aby som sa lepšie na-
ladila na jej pocity, ale odrazu som mala akýsi nepríjemný pocit,

že sa ma čosi dotklo. Rýchlo som z jej hlavy vyskočila. Striaslo ma po celom tele.

„Si v poriadku?“ opýtala sa ma Lissa so zachmúrenou tvárou. „Vyzeráš, ani keby ti zrazu prišlo zle.“

„Nie... len mám trému z toho pohovoru,“ zaklamala som. Neisto som sa znovu na ňu cez puto napojila. To temno bolo preč. Nebolo po ňom ani stopy. Možno je nakoniec úplne v poriadku. „Som okej.“

Ukázala na hodiny. „Ale nebudeš, ak si nepohneš.“

„Dokelu,“ zanáďavala som. Mala pravdu. Narýchlo som ju objala. „Vidíme sa!“

„Držím palce!“ zavolala za mnou.

Rýchlo som sa poponáhľala cez školský areál. Môj mentor, Dimitri Belikov, ma čakal pri Honde Pilot. Bože, aké nudné. Bolo mi jasné, že horské cesty Montany nebudeme brázdiť v nejakom porsche, ale nebolo by od veci, keby mal niečo aspoň trochu frajerskejšie, ako je honda.

„Viem, viem,“ povedala som, keď som zbadala, ako sa tvári. „Prepáč, že meškám.“

Vtom som si uvedomila, že ma onedlho čaká jedna z najdôležitejších skúšok v živote, a odrazu som úplne vypustila z hlavy Lissu a jej pilulky, ktoré možno prestali zberať. Chcela som ju chrániť, ale moja túžba mi bude akurát tak na nič, ak nezmaturujem a nestane sa zo mňa skutočná strážkyňa.

Dimitri tam stál, ako už tradične, v celej svojej kráse. Obrovská tehlová budova na nás vrhala tieň a vyzerala ako nejaká obluda zahalená do pološera. Začínalo snežiť. Zadívala som sa na ľahučké kryštálové vločky jemného snehu. Len čo dopadli, hneď sa aj roztopili v Dimitriho tmavých vlasoch.

„Kto ešte ide s nami?“ opýtala som sa.

Pokrčil ramenami. „Len my dvaja.“

Môj merač nálady okamžite vystrelil z úrovne „radostná“ až na tú „vo vytržení“. Ja s Dimitrim. Sami dvaja. V aute. Tá skúška, ktorá prišla ako prekvapko, napokon predsa len nemusí byť až taká zlá.

„Ako je to ďaleko?“ V duchu som modlikala, aby to bolo strašne ďaleko. Akože tak ďaleko, aby nám to trvalo aj týždeň. A aby sme pri tom museli prespávať v nejakých luxusných hoteloch. Možno zapadneme niekde v snehovej metelici a pri živote nás bude držať len teplo našich tiel.

„Päť hodín.“

„Aha.“

Trošku menej, ako som dúfala. Ale päť hodín bolo aj tak lepšie ako nič. A nevylučovalo to ani možnosť tej snehovej metelice.

Tmavé cesty, po ktorých sme šli, by asi normálnym ľuďom robili problémy, ale dampírsky zrak ich zvládol v pohode. Uprene som sa dívala pred seba a snažila sa nevnímať, ako Dimitriho kolínska zaplnila auto sviežou, ostrou vôňou, pri ktorej som sa roztopala. Namiesto toho som sa snažila sústrediť na kvalifikačku.

Bol to ten typ skúšky, na ktorý sa nedá vopred pripraviť. Človek ju proste buď spraví, alebo nie. Skúsení strážcovia navštevovali postupne všetkých nováčikov počas ich tretieho ročníka a snažili sa odhadnúť, do akej miery sú naozaj odhodlaní byť strážcami. Nevedeli sme presne, na čo sa pri tých súkromných stretnutiach pýtajú, ale časom sa k nám nejaké tie informácie predsa len dostali. Úlohou starších strážcov bolo zhodnotiť charakter a oddanosť jednotlivých nováčikov, pričom niektorých z nich potom označili za nevhodných a neodporučili, aby pokračovali v strážcovskom výcviku.

„Nechodia náhodou vždy oni na akadémiu?“ opýtala som sa Dimitriho. „Nemám nič proti školským výletom, ale prečo vlastne ideme my za nimi?“

„Poopravím ťa, ideš za *ním*, nie za *nimi*.“ V Dimitriho prízvuku sa dal vycítiť jemný ruský akcent, ktorý ako jediný odhaloval, odkiaľ pochádza. V podstate som si bola istá, že inak mal angličtinu lepšiu ako ja. „Keďže ty si špeciálny prípad a robí nám týmto láskavosť, ideme my za *ním*.“

„Kto je to?“

„Arthur Schoenberg.“

Razom som odlepila pohľad z vozovky a presmerovala som ho na Dimitriho.

„Čože?“ zaskuvíňala som.

Arthur Schoenberg bol legenda. Bol to jeden z najslávnejších zabijakov strigojov v známej strážcovskej histórii a kedysi tiež predsedal Rade strážcov, čo je skupina ľudí, ktorá prideľuje strážcov jednotlivým morojom a rozhoduje tak za každého z nás. Neskôr sa tej funkcie vzdal a vrátil sa späť k ochrane Badicovcov, jednej z kráľovských rodín. Hoci bol už na dôchodku, bolo mi jasné, že schopnosť zabíjať nestratil. Jeho hrdinské činy sa stali súčasťou našich učebných osnov.

„To... to nebol nikto iný k dispozícii?“ opýtala som sa neistým hlasom.

Na Dimitriho tvári som videla, ako sa snaží zamaskovať úsmev. „Žiaden strach, budeš v pohode. Navyše, ak ťa Art schváli, poslúži ti to ako výborné odporúčanie, ktoré sa ti do životopisu len zídne.“

Art. Dimitri sa kamošil s jedným z najsuperskejších strážcov na svete. Jasné, že sa s *ním* kamošil. Veď aj sám Dimitri bol celkom slušný mačo, takže asi by ma to nemalo veľmi prekvapovať.

V aute nastalo ticho. Hrýzla som si do pery a zrazu som si nebola istá, či dokážem splniť očakávania Arthura Schoenberga. Mala som dobré známky, ale drobnosti typu útek zo školy

alebo moja priama účasť na bitkách v škole by mohli spochybniť, či vôbec beriem svoju budúcu kariéru vážne.

„Žiaden strach,“ zopakoval Dimitri. „V твоjích záznamoch prevažujú pozitíva nad negatívami.“

Niekedy sa mi zdalo, že mi dokáže čítať myšlienky. Pousmiala som sa a dokonca som sa naňho aj úkosom pozrela. Bola to chyba. Vysoká, štíhla postava, o čom nebolo pochyb, ani keď sedel. Tmavé bezodné oči. Po ramená dlhé zopnuté hnedé vlasy. Vlasy, ktoré sú na dotyk ako hodváb. Sama som sa o tom presvedčila, keď som mu cez ne prešla prstami. Bolo to vtedy, keď na nás Viktor Daškov uvalil to kúzlo vzájomnej príťažlivosti. S veľkým sebazaprením som sa prinútila, aby som opäť začala dýchať a aby som od neho odvrátila zrak.

„Tak dík, tréner,“ zažartovala som a opäť som sa pohodlne usalašila na svojom sedadle.

„Som tu na to, aby som ti pomohol,“ odvetil. Hlas mal jasný a uvoľnený, čo bolo preňho dosť nezvyčajné. Zväčša v ňom bolo cítiť napätie, pretože bol vždy pripravený na akýkoľvek útok. Zrejme mal pocit, že je vnútri tejto hondy v bezpečí – teda aspoň do istej miery, keďže v aute som bola aj ja. Nebola som jediná, kto mal problémy ignorovať to romantické napätie, čo medzi nami panovalo.

„Vieš, čo by mi fakt pomohlo?“ opýtala som sa, ale jeho pohľadu som sa vyhla.

„Hmm?“

„Keby si vypol túto otrasnú hudbu a hodil tam niečo, čo vzniklo až po páde berlínskeho múru.“

Dimitri sa rozosmial. „Zo všetkých predmetov máš najväčšie problémy s dejepisom, ale nejakým zázračným spôsobom dokonale ovládaš všetko, čo sa týka východnej Európy.“

„To vieš, milý súdruh, človek sa musí niečím vyzbrojiť, ak si chce z niekoho robiť prču.“

S úsmevom na tvári pootočil gombíkom na rádiu a našiel novú stanicu. S country hudbou.

„Héj! Tak to som fakt nemala na mysli,“ zvolala som.

Bolo na ňom vidieť, že je na pokraji ďalšieho výbuchu smiechu. „Tak si vyber. Buď jedna stanica, alebo druhá.“

Povzdychla som si. „Tak to daj znova na tú s tým humusom z osemdesiatych rokov.“

Pootočil gombíkom a ja som si preložila ruky na hrudi a započúvala som sa do matne známej pesničky v podaní akejsi európskej skupiny, spievajúcej o hviezde z rádia, ktorú zabilo video. Túžila som po tom, aby niekto radšej zabil toto rádio.

Odzrazu mi päť hodín nepripadalo až tak krátko, ako som si myslela.

Arthur a rodina, ktorú chránil, bývali v malom mestečku pri diaľnici I-90, neďaleko mesta Billings. Moroji nemali jednotný názor na to, kde bývať. Niektorí boli presvedčení, že najlepším miestom sú veľké mestá, ktoré umožňovali upírom, aby sa v ich davoch ľahšie stratili, keďže ich nočné aktivity tam nevzbudzovali mimoriadnu pozornosť. Iní moroji, ako napríklad aj táto rodina, dávali zjavne prednosť menej obývaným oblastiam, pričom ich logika bola taká, že ak sa okolo nich nachádza menej ľudí, ktorí by ich mohli spozorovať, vystavujú sa menšiemu riziku, že ich niekto aj naozaj odhalí.

Presvedčila som Dimitriho, aby sme zastavili a dali si niečo pod zub v motoreste, ktorý bol otvorený nonstop. Vďaka tejto prestávke a tankovaniu sme nakoniec dorazili na miesto okolo poludnia. Bol to prízemný, jednoposchodový dom so sivým dreveným obkladom a s veľkými arkierovými oknami – samo-

zrejme, s tónovaným sklom, aby dnu neprenikalo príliš veľa svetla. Vyzeral nový a drahý, a hoci stál v úplnom zapadákovu, aj tak zodpovedal mojim predstavám o tom, ako by mal vyzeráť dom patriaci kráľovskej rodine.

Vyskočila som z Hondy Pilot. Čižmy sa mi zaborili do tenkej snehovej pokrývky, pod ktorou narazili na štrkom pokrytú príjazdovú cestu. Až na občasné zafúkanie vetra to bol pokojný a tichý deň. S Dimitrim som sa vydala k domu po kameňmi vykladanom chodníku, ktorý sa ťahal cez trávnik pred domom. Videla som, ako znovu nasadil svoju profesionálnu masku, ale jeho nálada bola, rovnako ako i moja, aj naďalej celkom dobrá. Obaja sme si tento príjemný výjazd autom potajomky celkom užívali.

Zrazu som sa pošmykla na zľadovatenom chodníku a Dimitri sa okamžite načiahol, aby ma zachytil. Na moment som mala pocit déjà vu, keďže som si spomenula na ten večer, keď sme sa prvý raz stretli. Vtedy ma tiež zachránil pred podobným pádom. Aj napriek mrazivej teplote bola jeho ruka teplá a cítila som ju aj pod vrstvami odevu a hrubej zimnej bundy.

„Si v poriadku?“ S hrôzou som pocítila, že ma pustil.

„Mhm,“ odvetila som a namosúrene som sa pozrela na chodník pokrytý ľadom. „Ešte sa sem asi nedostalo, že existuje aj soľ?“

Myslela som to zo žartu, ale v tom momente Dimitri zastal. Aj ja som okamžite strnula. Na tvári sa mu objavil napätý a obozretný výraz. Pootočil hlavou a pohľadom prečesával biele planiny, ktoré sa okolo nás rozprestierali. Napokon sa opäť sústredil na dom. Mala som nutkanie opýtať sa, čo sa deje, ale keď som si všimla jeho postoj, radšej som zostala ticho. Takmer celú ďalšiu minútu ešte budovu dôkladne pozoroval. Zrak mu dopadol na zľadovatený chodník, potom zase na príjazdovú cestu pokrytú vrstvou snehu, ktorú narušali len naše stopy.

Opatrne sa priblížil k vchodovým dverám. Nasledovala som ho. Opäť zastal a tentoraz skúmal dvere. Neboli otvorené, ale neboli ani úplne zavreté. Vyzeralo to, ako keby ich niekto v zhone privrel, ale nie poriadne. Po ďalšom preskúmaní sme si pri ich ráme všimli škrabance, ktoré vyzerali, ani keby ich niekto otvoril nasilu. Stačilo by malé ťuknutie a otvorili by sa sami. Dimitri zľahka ohmatal miesto, v ktorom sa dvere stretali s rámom. Jeho dych vytváral vo vzduchu malé obláčiky. Keď sa dotkol kľučky, trochu sa uvoľnila, akoby bola pokazená.

Napokon potichu prehovoril: „Rose, choď ma počkať do auta.“

„Ale pre...“

„Choď.“

Bolo to jedno slovíčko, ale bolo v ňom cítiť silu. Táto jediná slabika mi pripomenula, že sa pozerám na muža, ktorý vie šmahom ruky hodiť človeka o zem a prebodnúť strigoja kolíkom. Cúvla som a radšej som si zvolila trávnik, ako by som mala riskovať ďalšie pošmyknutie na chodníku. Dimitri tam bez pohnutia stál, až kým som nebola v aute a nezatvorila potichučky dvere. Potom tým najjemnejším pohybom dvere otvoril a zmizol vnútri.

Nemohla som to vydržať. Počítala som do desať, ale potom som sa vyteperila z auta von.

Bolo mi jasné, že za ním ísť nemôžem, ale potrebovala som zistiť, čo sa tam deje. Zanedbaný chodník a príjazdová cesta naznačovali, že už niekoľko dní nebol nikto doma, ale mohlo to tiež znamenať aj to, že Badicovci za ten čas jednoducho vôbec z domu nevyšli. Je tiež možné, aspoň si myslím, že sa mohli stať obeťami vlámania, ktoré mali na svedomí obyčajní ľudia. Alebo ich tiež mohlo niečo vystrašiť – povedzme strigoji – a radšej ušli. Bola som presvedčená, že práve táto možnosť trápila aj Di-

mitriho a vyvolala pochmúrny výraz na jeho tvári. Ale vzhľadom na to, že ich chránil Arthur Schoenberg, mi pripadala táto možnosť ako dosť nereálna.

Stála som na príjazdovej ceste a zahľadela som sa na oblohu. Svetlo bolo síce slabé a rozmazané, ale bolo. Poludnie. Najvyšší bod, na ktorý sa počas dnešného dňa slnko vyštverá. Strigoji nemohli byť na dennom svetle. Ich som sa báť nemusela, ale Dimitriho hnevu áno.

Obchádzala som dom sprava, kde bol sneh oveľa hlbší – bolo ho možno aj tridsať centimetrov. Inak mi na dome nepripadalo nič zvláštne. Zo striešky prevísali cencúle a tónované okná neodhaľovali nič zvláštne. Zrazu som nohou o čosi zakopla. Pozrela som na zem a zbadala som tam strieborný kolík, napoly prikrýty snehom. Bol zaborený do zeme. Zodvihla som ho a so zvráteným obočím ho oprášila. Čo robil tu vonku? Strieborné kolíky boli vzácne. Boli strážcovou najsmrtonosnejšou zbraňou, ktorá dokázala zabiť strigoja jediným bodnutím do srdca. Pri ich tvorbe ich štyria moroji obdarili mágiou zo všetkých štyroch živlov. Zatiaľ som ešte nemala možnosť naučiť sa s nimi narábať, ale samotný pocit, že kolík držím, mi odrazu dával pocit bezpečia, a tak som pokračovala v prieskume.

V zadnej časti domu boli veľké dvere, ktoré viedli na drevenú terasu, kde sa zrejme dal v lete celkom zábavne zabíjať čas. Ale sklo na dverách bolo rozbité a tou zubatou dierou by sa pokojne pretlačil aj človek. Obozretne našľapujúc po ľade som sa prikradla ku schodom na terase, vedomá si toho, že ak ma pri tom prichytí Dimitri, poriadne si zavarím. Vonku bolo mrazivo zima, ale mne dole po zátylku stekal prúdom pot.

Denné svetlo, denné svetlo, neustále som si pripomínala. Nemám sa čoho báť.

Konečne som dorazila k dverám a skúmavo som si prezerala to tmavé sklo. Nebolo mi jasné, čo ho rozbilo. Hneď pri vcho-
de navialo dovnútra na bledomodrý koberec trochu snehu. Potiahla som kľučku, ale dvere boli zamknuté. Aj keď na tom
vzhľadom k tej diere vôbec nezáležalo. Opatrne som siahla dnu
cez dieru popri ostrých hrotoch a zvnútra som odomkla. Rov-
nako opatrne som ruku aj vytiahla a otvorila som posuvné dve-
re. Potichu v koľajničkách zavrzgali. Bol to síce len jemný zvuk,
ale v tom hrozivom tichu bol aj tak príliš hlučný.

Vošla som dnu a ocitla som sa v bode, na ktorý teraz do-
padalo denné svetlo. Oči sa mi museli prispôbiť zo slnka
na prítmie, ktoré panovalo vnútri. Z terasy sem prenikol vie-
tor a pohrával sa so záclonami vanúcimi okolo mňa. Ocitla som
sa v obývačke. Bolo tu všetko, čo do typickej obývačky bežne
patrí: pohovky, televízor, hojdacie kreslo.

A telo.

Bola to žena. Ležala na zemi pred televízorom a tmavé vlasy
sa rozprestierali okolo nej. Veľké oči mala vyvrátené dohora a tvár
bledú – aj na morojku príliš bledú. Na moment som si pomyslela,
že jej dlhé vlasy zahalili aj krk, ale potom som si uvedomila, že jej
krk pokrýva krv – zaschnutá krv. Hrdlo mala roztrhané.

Celý ten hrozný výjav bol taký neskutočný, že som spočiat-
ku ani nechápala, na čo sa to vlastne pozerám. Podľa jej polo-
hy sa tiež mohlo zdať, že spí. A potom som si uvedomila, že
sa pozerám aj na ďalšie telo: patrilo mužovi, ktorý bol len pár
krokov od nej. Bol skrútený na boku a jeho tmavá krv vytvá-
rala na koberci flak. A vedľa pohovky ležalo ďalšie telo: malé,
detské. A na druhej strane miestnosti bolo ďalšie. A ďalšie. Telá
boli všade. Telá a krv.

Konečne som si uvedomila rozsah smrti, ktorá ma obkoleso-
vala, a v tom momente sa mi prudko rozbúšilo srdce. Nie. Nie.